ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΟΝΟΡΕ ΝΤΕ ΜΠΑΛΖΑΚ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

ΜΑ, ψιθύρισα τότε ἐγώ, ξεχνᾶτε, κύριε ντὲ Μερσιέ, πὼς δὲν ἔχω πάρει ἀκόμα τὸ διαζύγιό μου;...Τὸ ξεχνᾶτε αὐτό;...

— Ὤ! ἔκανε ἐκεῖνος, μπρὸς στὸν κίνδυνο ποὺ διατρέχετε, δὲν ἔχουν καμμιὰ σημασία οἱ τύποι...

— Μὰ τί λέτε, κύριε Μερσιέ;... Ἕνας τέτοιος γάμος θὰ ἦταν ἄκυρος κι' ὁ Γαστὼν θὰ μποροῦσε νὰ μὲ πάρη ὁποτεδήποτε θὰ ἤθελε ἀπὸ κοντά σας...

— Ἀκοῦστε, ὁ ἐφημέριος τοῦ Πὸρ-λὰ-Σέν, ὅπου βρισκόμαστε τώρα, εἶνε παλαιὸς φίλος τοῦ πατέρα μου. Καὶ μ' ἀγαπᾶ κι' ἐμένα πολύ. Τοῦ ἐξέθεσα τὴν κρίσιμη θέσι σας καὶ τὸν ἔπεισα νὰ δεχτῆ νὰ μᾶς ἑνώση μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι, ἔπειτ' ἀπὸ λίγες μέρες, θὰ τοῦ παραδώσω τ' ἀπαραίτητα πιστοποιητικά...

Ἡ συζήτησις αὐτὴ μὲ στενοχωροῦσε τρομερά. Ἤθελα νὰ τὴ διακόψω καὶ γι' αὐτὸ τοῦ εἶπα:

— Καλά, θὰ σᾶς ἀπαντήσω αὔριο...

Ἤμουν ὅμως ἀποφασισμένη ν' ἀρνηθῶ νὰ γίνω σύζυγός του. Τότε ὁ ντὲ Μερσιὲ πῆρε τὸ χέρι μου καὶ σκύβοντας ἔξαφνα, μὲ φίλησε στὸ μέτωπο... Τὸ φίλημά του αὐτὸ μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάσω ὁλόκληρη. Αἰσθάνθηκα ἕνα εἶδος φρίκης καθώς ἔννοιωσα τὰ χείλη του ν' ἀκουμποῦν στὴν ἐπιδερμίδα μου. Δὲν ἤξερα ποῦ νὰ τὸ ἀποδώσω αὐτό...

— Τρέμετε, ἀγαπημένο μου παιδί, μοῦ εἶπε μὲ τὸν πιὸ γλυκὸ τόνο του ὁ κ. ντὲ Μερσιέ. Εἶσθε ταραγμένη... Ἔννοια σας ὅμως, αὔριο θὰ τελειώσουν ὅλα... Μόλις γίνει ὁ γάμος μας, θὰ φύγουμε γιὰ τὴν Ἀγγλία κι' ἐκεῖ ὁ Γαστὼν δὲν θὰ μπορέση νὰ μᾶς βρῆ, οὔτε καὶ νὰ μᾶς κάνη τίποτε... Σᾶς ὑπόσχομαι, ἀγαπημένη μου, ὅτι θὰ σᾶς κάνω εὐτυχισμένη... πολὺ εὐτυχισμένη... Μὰ βλέπω πὼς ἡ ταραχή σας δὲν πέρασε ἀκόμα... Πάω νὰ σᾶς φέρω ἕνα τονωτικό, γιὰ νὰ ἡσυχάσετε καὶ νὰ κοιμηθῆτε ἥσυχα...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, ὁ κ. ντὲ Μερσιὲ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέσι του καὶ τράβηξε πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου. Σὲ λίγο ξαναγύρισε κρατῶντας στὰ χέρια του ἕνα ποτηράκι.

— Πιέτε το αὐτό, μοῦ εἶπε. Θὰ σᾶς κάνη καλό...

Ἐγὼ πῆρα τὸ ποτῆρι καὶ ἤπια τὸ περιεχόμενό του χωρὶς καμμιὰ δυσπιστία.

— Καὶ τώρα, μοῦ εἶπε ὁ κ. ντὲ Μερσιέ, πηγαίνετε νὰ πλαγιάσετε... Καληνύχτα, ἀγαπημένο μου παιδί...

— Καληνύχτα σας, κύριε...

Ὅταν ἔμεινα μόνη στὸ δωμάτιό μου, ἔννοιωσα ἕνα περέργο μούδιασμα σ' ὅλα μου τὰ μέλη. Δὲν ἔδωσα ὅμως καμμιὰ σημασία κι' ἔπεσα στὸ κρεββάτι μου. Μὰ ἀμέσως σχεδὸν τὸ μυαλό μου ἄρχισε νὰ θολώνη, ἡ δυνάμεις μου νὰ παραλύουν καὶ περιέπεσα σ' ἕνα εἶδος ἀλλόκοτης νάρκης. Ἐνιῶ ἤμουν ἀνίκανη νὰ κινήσω καὶ τὸ χέρι μου ἀκόμα, ἐν τούτοις εἶχα τὴ συναίσθησι τῆς πραγματικότητος. Ἄκουγα βήματα ἔξω, φωνές, ὁμιλίες, κίνησι...

Νόμιζα ὅμως πὼς εἶχα πυρετὸ καὶ μὲ τὴ σκέψη μου, ἡ ὁποία δοίλευε ὑποσυνείδητα, τ' ἀπέδιδα ὅλ' αὐτὰ στὴν ἔξαψή μου... Ἔπειτα ὅλοι οἱ θόρυβοι ἔπαψαν κι' ἀπόλυτη ἡσυχία ἁπλώθηκε γύρω μου.

Ἡ κατάστασί μου ἦταν πολὺ περέργη. Οὔτε ξύπνια ἤμουν, οὔτε κοιμόμουν... Πολλὲς φορὲς προσπάθησα ν' ἀνοίξω τὰ μάτια μου, ν' ἀνασηκωθῶ, μὰ τίποτε... τίποτε...

Ἔξαφνα μοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσα θόρυβο στὴν πόρτα κι' ἔπειτα βήματα σιγανὰ στὸ δωμάτιό μου... Καὶ κατόπιν μιὰ φωνὴ κοντὰ στὸ κρεββάτι μου ποὺ μοῦ μιλοῦσε... Ἄκουγα τὰ λόγια της, ὅπως ἀκούει κανεὶς κάποιον νὰ τοῦ μιλᾶη στ' ὄνειρό του... Μὰ μοῦ ἔκαναν τόση ἐντύπωσι, ἅστε τὰ θυμοῦμαι ἀκόμα. Ἄκου τί μοῦ ἔλεγε ἡ φωνὴ ἐκείνη:

— Ξυπνῆστε, κυρία Κλάρα!... Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ξυπνῆστε! Μὰ γιατί δὲν ξυπνάει;... Ὤ! σίγουρα θὰ τῆς ἔχη δώσει κάποιο ναρκωτικό... Ξυπνῆστε, κυρία... Εἶμ' ἐγὼ ὁ Ἰωσήφ... Ἤρθα νὰ σᾶς μιλήσω, νὰ σᾶς ἀποκαλύψω φοβερὰ πράγματα... Ὁ κ. ντὲ Μερσιὲ εἶν' ἕνας ἄθλιος!... Ἕνας παλημάνθρωπος!... Σᾶς ἐξηπάτησε καὶ σᾶς παρέσυρε ἐδῶ... Ὤ, Θεέ μου!... Δὲν ξυπνάει...

Ἔννοιωσα ἕνα χέρι νὰ μὲ τραβᾶη, μὰ ἐξακολουθοῦσα νὰ παραμένω στὴν ἴδια κατάστασι...

— Κυρία, ἐξακολούθησε ἡ φωνή, ξυπνῆστε!... Ἀκοῦστε με... Ἤρθα νὰ σᾶς σώσω!... Ὤ! δὲν ξυπνάει... δὲν ξυπνάει... Καὶ τώρα τί θὰ κάνω;... Πῶς θὰ τὴν εἰδοποιήσω;...

Ἐπακολούθησε λίγων στιγμῶν σιωπὴ καὶ κατόπιν ἡ ἴδια φωνὴ μοῦ εἶπε:

— Ἀκοῦστε... Ἀκοῦστε... Σᾶς ἔχω ἀφήσει κάτω ἀπὸ τὸ μαξιλάρι σας ἕνα γράμμα... Ἅμα συνέλθετε τὸ πρωΐ, ψάχτε καὶ θὰ τὸ βρῆτε... Ἐκεῖ σᾶς τὰ γράφω ὅλα...

Δὲν ἄκουσα τίποτε ἄλλο... Τώρα ἡ νάρκη μου γινόταν πιὸ δυνατή, κι' ἄρχισα νὰ χάνω κάθε συναίσθησι τῆς πραγματικότητος... Σὲ λίγο δὲν ἔννοιωθα πειὰ τίποτε...

. . . . . .

Ὅταν ξύπνησα τέλος, ἔννοιωθα ἕνα ἀλλόκοτο βάρος στὸ σῶμα μου, σὰν νὰ κυλοῦσε μολύβι στὶς φλέβες μου. Δὲν θυμόμουν πειὰ τίποτε ἀπ' ὅσα εἶχαν συμβεῖ τὸ προηγούμενο βράδυ. Τὸ μόνο ποὺ θυμόμουν ἦταν ὅτι ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἔπρεπε ν' ἀπαντήσω στὸν κ. ντὲ Μερσιέ. Μὰ εἶχα λάβει πειὰ τὴν ἀπόφασί μου: Θ' ἀρνιόμουν νὰ γίνω σύζυγός του, ἀδιαφορῶντας γιὰ ὅ,τι θὰ συνέβαινε στὸ μέλλον.

Ἕνα ἐλαφρὸ χτύπημα στὴν πόρτα μὲ ἀπόσπασε ἀπὸ τὶς δυσάρεστες σκέψεις μου. Σχεδὸν ἀμέσως ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ μιὰ νέα γυναῖκα παρουσιάστηκε μπροστά μου.

— Καλημέρα σας, κυρία, μοῦ εἶπε. Εἶμαι στὰς διαταγάς σας...

— Ποιὰ εἶσθε σεῖς; τὴ ρώτησα κάπως ξαφνιασμένη.

— Ἡ καμαριέρα σας Λουΐζα, μοῦ ἀπάντησε ἐκείνη χαμογελῶντας. Εἶμαι ἀπὸ σήμερα στὴν ὑπηρεσία σας. Ὁ κ. ντὲ Μερσιὲ μ' ἔφερε σήμερα ἀπ' τὸ Παρίσι.

Ἐγὼ δὲν τῆς ἀπάντησα τίποτε κι' ἄρχισα νὰ ντύνωμαι... Ἡ Λουΐζα τσακιζόταν νὰ μ' ἐξυπηρετήση... Δεχόμουν πρόθυμα τὴ βοήθειά της, γιατὶ ἤμουν τρομερὰ ἐξαντλημένη... Ὅταν τελείωσε τὸ ντύσιμό μου, ἡ νέα κόρη μοῦ εἶπε:

— Καὶ τώρα θὰ ἐπιτρέψετε νὰ σᾶς χτενίσω τὰ ὡραῖα σας μαλλιά, ποὺ μοιάζουν μὲ καθαρὸ χρυσάφι.

Τὴν ἄφησα νὰ κάνη ὅ,τι θέλει... Ἤμουν ἀφηρημένη, κι' ἐνῶ ἐκείνη μὲ χτένιζε, ἡ σκέψη μου πετοῦσε ἀλλοῦ... Θυμόμουν τὸν Γάστωνα κι' ἔννοιωθα κάποια κρυφὴ μεταμέλεια γιατὶ εἶχα φύγει ἀπὸ τὸν πύργο, μιὰ μεταμέλεια ποὺ δὲν τολμοῦσα νὰ τὴν ὁμολογήσω οὔτε στὸν ἑαυτό μου... Ἔξαφνα τότε, καθὼς προσπαθοῦσα νὰ συνδέσω τὰ γεγονότα, θυμήθηκα τὸν Ἰωσήφ... Τί εἶχε γίνει ὁ ὑπηρέτης αὐτός;... Γιατὶ δὲν εἶχε ρθεῖ τὰ μεσάνυχτα γιὰ νὰ μοῦ μιλήση, ὅπως μοῦ εἶχε ὑποσχεθεῖ;... Κι' ἔπειτα, τί ἦταν αὐτὸς ὁ θόρυβος τῆς πάλης ποὺ εἶχα ἀκούσει ἔξω ἀπ' τὸ δωμάτιό μου; Καὶ τὰ λόγια ποὺ εἶχα ἀκούσει τὴ νύχτα στὸν ὕπνο μου;... Ἄ! Αὐτὰ θὰ ἦσαν κάποιος ἐφιάλτης χωρὶς ἄλλο;... Μὰ ὄχι... ἡ φωνή, ἡ φωνὴ τοῦ Ἰωσὴφ μοῦ εἶχε πεῖ πὼς μοῦ εἶχε ἀφήσει ἕνα γράμμα κάτω ἀπ' τὸ μαξιλάρι μου... Ἂν τὸ γράμμα αὐτὸ βρισκόταν πραγματικὰ ἐκεῖ;... Ὤ, τότε...

Ἔπρεπε νὰ βεβαιωθῶ ὁπωσδήποτε...

Ἐντωμεταξύ, ἡ Λουΐζα εἶχε τελειώσει τὸ χτένισμά μου κι' εἶχε ἀρχίσει νὰ ταχτοποιῆ τὸ δωμάτιο... Θεέ μου! ἔπρεπε νὰ τὴν ἀπομακρύνω... Ἂν τὸ γράμμα ἦταν πραγματικὸ καὶ τὸ εὕρισκε;...

— Δεσποινίς, τῆς εἶπα ἀμέσως, ἐπειδὴ εἶμαι λίγο ἀδιάθετη, σᾶς παρακαλῶ νὰ μοῦ φέρετε ἐδῶ ἕνα ἐλαφρὸ πρόγευμα.

— Ἀμέσως, κυρία, μοῦ ἀπάντησε ἡ Λουΐζα κι' ἔσπευσε νὰ ἐξαφανιστῆ.

Μόλις ἔμεινα μόνη, μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη ἀγωνία ἔτρεξα στὸ κρεββάτι μου κι' ἀνασήκωσα τὸ μαξιλάρι.

Τὸ γράμμα βρισκόταν ἐκεῖ!...

Ὥστε δὲν ἐπρόκειτο περὶ ἐφιάλτου... Ὥστε ἦταν ἀλήθεια πὼς ὁ Ἰωσὴφ εἶχε μπεῖ τὴ νύχτα στὸ δωμάτιό μου καὶ μοῦ εἶχε μιλήσει...

Μὲ χέρια ποὺ ἔτρεμαν, ἄνοιξα τὸ γράμμα, μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ ἄκουσα βήματα στὸ διάδρομο ἔξω καὶ γρήγορα-γρήγορα τὸ ἔχωσα στὸν κόρφο μου. Σ' ἕνα λεπτό, ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ παρουσιάστηκε μπροστά μου ὁ κ. ντὲ Μερσιέ. Τὸ ὕφος του φαινόταν πολὺ ἀνήσυχο...

Ἀφοῦ μὲ χαιρέτησε, μοῦ εἶπε μὲ τόνο σοβαρό:

— Ὁ Γαστών, ἀγαπημένο μου παιδί, ἀνακάλυψε τὰ ἴχνη μας. Ὡς τὸ βράδυ, ὡς αὔριο τὸ πολύ, θὰ βρίσκεται ἐδῶ... Τὸ ἀπόγευμα πρέπει νὰ γίνη ὁ γάμος μας... Ὅλα εἶνε ἕτοιμα πειά... Εἶστε ἀναγκασμένη νὰ δεχθῆτε... Δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε...

Τὰ λόγια του, αὐτὴ τὴ φορά, εἶχαν ἕνα παράδοξο κι' ἐπιτακτικὸ τόνο. Αὐτὸ μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι, γιατὶ ὡς τότε μοῦ μιλοῦσε γλυκὰ καὶ μειλίχια.

Αὐτὸ μ' ἔκανε ν' ἀγανακτήσω κι' ἑτοιμάστηκα νὰ τοῦ ἀπαντήσω μὲ μιὰ κατηγορηματικὴ ἄρνησι... Μὰ τὴν τελευταία στιγμὴ κρατήθηκα καί, καταλαβαίνοντας ὅτι ἔπρεπε νὰ φερθῶ πονηρά, ἐφόσον βρι-

— *Ἔγνοια σας, αὔριο ὅλα θὰ τελειώσουν, εἶπε ὁ κ. ντὲ Μερσιέ.*

σκόμουν σχεδὸν φυλακισμένη στὸ σπίτι του, τοῦ εἶπα:

— Ὥστε τὰ ἑτοιμάσατε ὅλα... Ἀλήθεια, ὁ ὑπηρέτης σας Ἰωσὴφ τί ἀπόγινε;

— Ὦ! ὁ ἄθλιος! φώναξε ὁ ντὲ Μερσιέ. Ὁ προδότης!... Ἔφυγε κρυφὰ τὴ νύχτα καὶ κανεὶς δὲν ξέρει τί ἀπόγινε... Σίγουρα πάει νὰ βρῆ τὸν ἐξάδελφό σας καὶ νὰ τὸν φέρη ἐδῶ, γιὰ νὰ ἐκδικηθῆ... Ἀλλὰ δὲν θὰ μᾶς προλάβη... Ὅταν θὰ φτάση ἐδῶ, ἐμεῖς θὰ ταξειδεύουμε γιὰ τὴν Ἀγγλία... Ἔ, ἀγάπη μου;...

Καὶ προχώρησε πρὸς τὸ μέρος μου, ἐνῶ τὰ μάτια του ἔλαμπαν ἀλλόκοτα.

Ἐγὼ τραβήχτηκα πίσω τρομαγμένη...

— Μὰ γιατί φεύγετε, Κλάρα; μοῦ φώναξε. Σᾶς ἀγαπῶ!... Σᾶς ἀγαπῶ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ, ποὺ σᾶς εἶδα... Ναί, δὲν σᾶς τὸ εἶχα πεῖ αὐτό, ἀλλὰ σᾶς τὸ λέω τώρα!... Σᾶς ἀγαπῶ καὶ τίποτε πειὰ στὸν κόσμο δὲν μπορεῖ νὰ μ' ἐμποδίση νὰ σᾶς κάνω δική μου... Οὔτε ἡ ἴδια ἡ ἄρνησί σας...

— Τί λέτε, κύριε ντὲ Μερσιέ; φώναξα περίτρομη.

— Σᾶς λέω τὴν ἀλήθεια... Ὡς τὸ βράδυ θὰ ἔχετε γίνει σύζυγός μου... Δὲν μπορεῖτε πειὰ νὰ μοῦ ἀρνηθῆτε τίποτε... Εἶστε πειὰ δική μου!...

Καὶ λέγοντας τὰ λόγια αὐτά, μὲ πλησίασε καὶ προσπάθησε νὰ μ' ἀγκαλιάση...

Ἐγὼ ἤμουν ἕτοιμη νὰ φωνάξω. Εὐτυχῶς κάποιος χτύπησε βιαστικὰ στὴν πόρτα. Ὁ ντὲ Μερσιέ, δυσαρεστημένος γιατὶ τὸν ἐνοχλοῦσαν, ἀναγκάστηκε νὰ πάη ν' ἀνοίξη. Εἶδα ἕναν ὑπηρέτη στὸ ἄνοιγμα, ὁ ὁποῖος τοῦ ψιθύρισε μερικὰ λόγια. Κατόπιν ὁ ντὲ Μερσιὲ γύρισε καὶ μοῦ εἶπε:

— Σὲ λίγο νὰ εἶσθε ἕτοιμη!... Ὁ γάμος μας θὰ γίνη νωρίτερα... Ὁ Γαστὼν βρίσκεται στὸ γειτονικὸ χωριό!..

Τὰ τελευταῖα λόγια τὰ εἶπε γιὰ νὰ μὲ τρομάξη, ἀλλὰ δὲν πέτυχε αὐτὸ ποὺ ἤθελε, γιατὶ προκάλεσαν ἐντελῶς ἀντίθετο ἀποτέλεσμα.

— Ἀκούσατε; μοῦ ξανάπε ἐπιτακτικὰ σὲ λίγο. Νὰ εἶσθε ἕτοιμη ὅταν θὰ γυρίσω...

Ἐγὼ δὲν τοῦ ἀπάντησα τίποτε καὶ σωριάστηκα στὸ κρεββάτι μου... Θεέ μου!... Ἤμουν χαμένη!... Ὁ ντὲ Μερσιὲ μοῦ εἶχε ἀποκαλυφθεῖ... Δὲν λογάριαζε πειὰ τὴ συγκατάθεσί μου. Ὁ γάμος μας θὰ γινόταν ὁπωσδήποτε.

Ὅταν συνῆλθα κάπως ἀπὸ τὴν ταραχή μου, ἄνοιξα τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἰωσὴφ καὶ ἰδοὺ τί διάβασα:

(Ἀκολουθεῖ)

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΩΔΕΣ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ

Μιὰ μέρα, πῆγε μιὰ μέλισσα καὶ δάγκασε τὸν Ἔρωτα.

Ἐκεῖνος ἄρχισε νὰ κλαίη καὶ βάλθηκε νὰ τρέχη μ' ὅλη του τὴ δύναμι γιὰ νὰ πάη νὰ βρῆ τὴν Ἀφροδίτη, τὴ μητέρα του.

— Χάθηκα, μητέρα μου! πῆς φώναξε. Χάθηκα! Πεθαίνω!... Μὲ δάγκασε ἕνα μικρὸ φτερωτὸ ἔντομο, ποὺ οἱ γεωργοὶ τὸ λένε μέλισσα.

Καὶ τότε ἡ θεὰ τοῦ ἀποκρίθηκε:

— Ἂν τὸ κεντρὶ μᾶς μέλισσας σ' ἔκαμε νὰ πονέσης τόσο πολύ, φαντάσου τί ὑποφέρουν ἐκεῖνοι ποὺ πληγώνονται, παιδί μου, ἀπ' τὰ βέλη σου....

* * *

Δὲν μὲ νοιάζει οὔτε γιὰ δόξα, οὔτε γιὰ πλούτη, οὔτε γιὰ τίποτε ἄλλο, οὔτε καὶ ζηλεύω τοὺς βασιλιάδες.

Τὸ μόνο ποὺ μὲ νοιάζει, εἶνε νὰ στολίζωμαι. Δὲν φροντίζω παρὰ μόνο γιὰ τὸ σήμερο. Τὸ αὔριο ποιὸς τὸ ξέρει;....

Περάστε ὅσο μπορεῖτε καλύτερα τὴ ζωή σας. Τρῶτε, πίνετε καὶ προσφέρετε σπονδὲς στὸ Βάκχο, γιὰ νὰ μὴ σᾶς τύχη καμμιὰ ἀρρώστεια καὶ σᾶς κοπεῖ τὸ κρασί....

* * *

Μιὰ μέρα, καθὼς ἔπλεκα στεφάνια ἀπὸ τριαντάφυλλα, βρῆκα μέσα σ' αὐτὰ τὸν Ἔρωτα.

Τὸν ἔπιασα τότε ἀπ' τὰ φτερούγια καὶ τὸν βούτηξα μέσα στὸ κρασί.

Κατόπιν πῆρα τὸ ποτῆρι κι' ἤπια τὸ κρασί.

Καὶ νὰ ποὺ τώρα ὁ Ἔρωτας εἶνε μέσ' στὰ σπλάχνα μου καὶ νοιώθω νὰ μὲ γαργαλᾶνε τὰ φτερά του.

ΑΛΒΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Ἡ ἄδεια κοιλιὰ δὲν πηδάει καλά.

— Παιδί μου κασιδιάρικο, τί νὰ σοῦ πρωτοκλάψω;

— Ὅλα τὰ γουρούνια τὴν ἴδια μύτη ἔχουν.

— Τὸ παιδὶ δὲν ἐγεννήθηκε κι' ἀγοράστηκε ἡ σκούφια του.

— Τοῦδωσα ἕν' ἀμπέλι καὶ δὲν μοῦ δίνει ἕνα σταφύλι.

— Τὸ ποτάμι κοιμᾶται, ὁ ἐχθρὸς δὲν κοιμᾶται.

ΑΠ' ΟΛΑ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

ΜΙΚΡΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ὑπάρχουν μερικὰ χρώματα ποὺ δὲν παρουσιάστηκαν ποτὲ στὸ τρίχωμα τῶν ζώων. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγεται καὶ τὸ γαλάζιο, τὸ ὁποῖο, ὡς γνωστόν, ἀρθονεῖ στὰ λουλούδια καὶ τὰ φιτά.

Καὶ ὅμως, κάποια πλουσιώτατη κυρία τῆς ἀγγλικῆς ἀριστοκρατίας ἔχει στὴν κατοχή της δυὸ ὡραῖα σκυλιὰ τοῦ εἴδους τῶν «μπουλντόγκ», μὲ τρίχωμα ἀνοιχτὸ.... γαλάζιο. Τὰ σπάνια αὐτὰ ζῶα ἔχουν γεννηθεῖ ὡστόσο ἀπὸ γονεῖς ἀνήκοντας στὴ ράτσα τῶν κοκκινοτρίχηδων μπουλντόγκ.

Ἐκτὸς τῶν σκυλιῶν, παρόμοια ἀνωμαλία χρωματισμοῦ παρατηρήθηκε καὶ στὰ πουλιά. Σὲ μιὰ τελευταία πτηνοτροφικὴ ἔκθεσι π. χ. παρουσίασαν δυὸ καναρίνια κατάμαυρα καὶ ἕνα ἄλλο ἄσπρο σὰν κύκνο!....

* * *

Στὸ στρατολογικὸ γραφεῖο τοῦ Ὀρὰν τῆς Ἀλγερίας παρουσιάστηκε πρὸ μηνῶν ἕνας νεοσύλλεκτος, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπὸ τὰ περιεργότερα θέματα μελέτης γιὰ τὴν ἐπιστήμη. Τὸ σῶμα του δηλαδὴ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ πάνω μέχρι κάτω ἀπὸ πυκνὸ βαθύχρωμο τρίχωμα, ὅμοιο μὲ τὸ τρίχωμα τοῦ πιθήκου, ἀλλὰ μόνον ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μεριά.

Ἡ περιεργότατη αὐτὴ σύμπτωσι τῆς ὑπερτριχώσεως φάνηκε τόσο σπάνια στοὺς στρατιωτικοὺς γιατρούς, ὥστε τὸν ἀπήλλαξαν ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία, ἂν καὶ κατὰ τ' ἄλλα ἦταν ἐντελῶς φυσιολογικός, γιὰ νὰ μὴν προκαλῆ τὴν περιέργεια καὶ τὰ ὄχι εὐχάριστα πάντως σχόλια τῶν συναδέλφων του.

* * *

Κάποιος κυνηγὸς ποὺ κυνηγοῦσε στὰ Δυτικὰ Πυρηναῖα, διηγεῖται ὅτι εἶδε μιὰ μέρα δυὸ φωτεινὰ σημεῖα νὰ προχωροῦν πρὸς τὴ διεύθυνσί του.

Ὅταν τὰ σημεῖα αὐτὰ ἐπλησίασαν ἀρκετά, διέκρινε πρὸς μεγάλη του ἔκπληξι, ὅτι ἦσαν πουλιὰ μεγέθους κόττας. Δὲν κατόρθωσε ὅμως νὰ τὰ σκοτώση, γιατί, μὲ ὅλο τὸ πλησίασμά τους, δὲν μποροῦσε νὰ τὰ φτάση τὸ τουφέκι του.

Δυὸ παρόμοια πουλιὰ παρουσιάστηκαν καὶ στὸ Νόρφολκ τῆς Νορβηγίας κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ 1907—1908. Τὰ πουλιὰ αὐτά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὸ ἕνα σκοτώθηκε, ἦταν ἕνα εἶδος κουκουβάγιας.

Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἡ φωτοβολία ποὺ σκόρπιζαν, δὲν ἦταν ἰδιότης τοῦ σώματός των, ἀλλὰ προερχόταν ἀπὸ μερικὰ φωσφορίζοντα ζωύφια, τὰ ὁποῖα εἶχαν προσκολληθεῖ στὰ φτερά τους τὴν ὥρα ποὺ ἔβοσκαν ἀνάμεσα στὰ χόρτα.

* * *

Ὁ ἀλκοολισμὸς φαίνεται, ὅτι δὲν εἶνε ἀσθένεια τοῦ αἰῶνος μας, ἀφοῦ ἀλκοολικοὺς ἀναφέρεται ὅτι ἐθεράτευε καὶ ὁ περίφημος ἰατροφιλόσοφος τῆς ἀρχαιότητος Ἱπποκράτης.

Ἐπίσης περὶ ἀλκοολισμοῦ κάνουν λόγο καὶ ὁ Πλάτων, ὁ Ἀριστοτέλης, ὁ Πλούταρχος, κλπ. Ὁ τελευταῖος μάλιστα ὑποστηρίζει, ὅτι τὸ πάθος πρὸς τὰ οἰνοπνευματώδη ποτὰ μεταδίδεται κληρονομικῶς ἀπὸ γενεὰ σὲ γενεά.

Ἐναντίον τοῦ ἀλκοολισμοῦ κατὰ τὴν ἀρχαιότητα εἶχαν ληφθεῖ αὐστηρότατα μέτρα. Τοὺς μεθύσους, ὁ Δράκων τοὺς ἐτιμωροῦσε μὲ θάνατο, ἐνῶ ὁ Σόλων τοὺς ἐστεροῦσε μονάχα τὰ πολιτικὰ δικαιώματα.

* * *

Κατὰ τὰ τέλη τοῦ 18ου αἰῶνος πιστευόταν εὐρύτατα, ὅτι ἡ σκόνη τῆς ἀνθρώπινης μούμιας εἶχε τὴν ἰδιότητα νὰ θεραπεύη ἀμέσως ὅσους πάσχουν ἀπὸ βῆχα, ἐπιληψία καὶ ἀρθρίτιδα!

Τόσο πολὺ μάλιστα ἐξετιμᾶτο ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους αὐτὸ τὸ γιατρικό, ὥστε ὁ σάχης τῆς Περσίας ἔσπειλε κάποτε ὡς πολύτιμο δῶρο, κλεισμένη μέσα σὲ ἀδαμαντοκόλλητα κουτιά, λίγη ἀπ' αὐτὴ τὴ σκόνη στὸ Λουδοβίκο 16ο τῆς Γαλλίας καὶ στὴν Αἰκατερίνη Β' τῆς Ρωσσίας.

Οἱ Ἄραβες ἐκείνης τῆς ἐποχῆς εἶχαν διοργανώσει σχετικῶς ὁλόκληρο ἐμπόριο κι' ὅταν ἐδυσκολεύοντο νὰ βροῦν ἀληθινὲς μούμιες, κατασκεύαζαν τεχνητές. Ἡ συνταγὲς γιὰ τὴν κατασκευή τους ἦσαν διάφορες. Παραθέτοιμε μιὰ τοῦ Πέρσου μάγου καὶ ἀστρολόγου Νιζεμύ:

«Πάρε, γράφει, ἕνα νέον ἄνδρα κοκκινομάλλη καὶ τάϊσέ τον μὲ φροῦτα ὥσπου νὰ γίνη τριάντα χρονῶν. Πνῖξε τον μέσα σ' ἕνα πιθάρι πέτρινο, γεμᾶτο μέλι καὶ ἀρωματικὲς ρίζες καὶ κλεῖσε ἔπειτα ἑρμητικὰ τὸ πιθάρι. Μετὰ ἑκατὸν εἴκοσι χρόνια ἔχεις ἕτοιμη τὴ μούμια. Τὴν τρίβεις, τὴν κάνεις σκόνη καὶ τὴ χρησιμοποιεῖς»!...